Írta: Adminisztrátor
2019. január 15. kedd -

2019. január 15. - **A pozsonyi csata (907) nem egyszerűen briliáns hadvezéri teljesítménynek tekinthető, nem is a színlelt megfutamodások európai bemutatójának**

Bizony, a honfoglalást befejező időszak legjelentősebb magyar hadi eseménye volt. Ha éppen nem a leg-leg, ugyanis több mint egy és negyed századra tisztázta a térség erőviszonyait, és ezzel lezárta az országalapítás folyamatát. Egészen 1030-ig a németek nem is kísérleteztek hazánk elleni támadással.

A kommunista rendszer tiltotta, hogy a magyarok bármilyen okból fölemeljék a fejüket. Ezért történelmi sikereinket vagy kisebbítették, vagy egyszerűen elhallgatták, netán betiltották! Ez utóbbi történt a pozsonyi csatával is. Ámde ez a tilalom még a „rendszerváltás” után is hatályban maradt. Lényegében még tizenhat évig, 2006-ig. A talány megválaszolása külön tanulmányt érdemelne. Itt csak annyit, hogy a jelek szerint a honi magyarságtudomány, ezen belül nyelv- és történettudományunk együttes gúzsba kötöttsége még a rendszerváltoztatással sem szűnt meg. Egyetlen kivételként említhető a Benda Kálmán szerkesztette Magyarország történeti kronológiájának I. kötete, amelyben a szerző kijátszotta a pártközponti ébereket, és megemlítette a pozsonyi csatát.

Egyes kutatók szerint seregünket Árpád fejedelem személyesen vezényelte Pozsonynál. Azt is mondják, hogy fölnőtt fiai is kísérték, ráadásul hozzáteszik, hogy Árpád a csata idején halt meg. Hogy harc közben esett-e el, vagy más körülmények közt lelte halálát, erről nincs adat, csak föltűnősködő vélemény. Szerintem valószínűtlen a kézitusák korában, hogy az uralkodó, aki egyúttal fővezér is, minden föltűnés nélkül hősi halált haljon a csatamezőn testőrei körében.

Árpád vezér hadvezetése a jelek szerint megegyezett a szkíta taktikával.

Hérodotosz szerint Kr. e. 513-ban Dáriusz (D?rayavauš) seregével a szkíták nem álltak csatát, hanem visszavonultak. Fölégették földjeiket, betömték kútjaikat. Az éhező-szomjazó perzsa seregnek, nyolcvanezer fős veszteség után, vissza kellett vonulnia. (Az avarok is sikerrel alkalmazták ezt a „fogást” a bizánciak ellen az Al-Dunánál, 598-ban.)

A szkíta taktika kicsiben a heves nyilazás utáni színlelt megfutamodás; nagyban és stratégiailag az egész ország vagy az ország ellenség felé eső részének látszólagos föladása. Az előbbi valamely támadó csapat, utóbbi az egész ellenséges hadsereg szétzilálását célozza. A pozsonyi csata nagy tanítást hordozott a német uralkodók és vezéreik számára. Igyekeztek békében élni velünk. Mi pedig megszilárdíthattuk államunkat.

II. Konrád német-római császár a pozsonyi csata után egy és negyed évszázaddal, 1030 júniusában támadta meg Magyarországot. Hadát személyesen vezette, Esztergomig jutott… Szent István ott körülzárta, kiéheztette, majd Bécsben elfogta a fölbomlott német sereg maradékát. István király és őse, Árpád egyaránt a szkíta taktikával élt a német had ellen – erről szó sem esik a történelmi szakmunkákban. Márpedig a szkíta hadászat kicsiben és nagyban a magyar harcművészet elődje és szerves része volt. A kínos hallgatás oka leginkább az lehet, hogy szkíta hadtudományunkat lehetetlen összeegyeztetni finnugorságunkkal. Többek közt

azért nem, mert Árpád és nemzedéke még valahol a Dél-Urál tájékán született s cseperedett, tagjai tehát ifjabb éveikben a még kőkorukat élő hantik, manysik és más finnugorok közelében laktak. Ám, hogy hasonlítottak-e rájuk bármiben, netán tanultak-e tőlük például hadvezetést, stratégiát, aligha állítható…

Árpád az ősi, szkíta hadvezetés tanítását követve végzett a támadó hadakkal! A harcra kész bajor hadsereget átengedte az Enns tájékán húzódó határon, be, egészen Pozsonyig, ami a gyepü szélétől, Linztől mérve légvonalban kb. kétszáz kilométert jelent. A bajor-német had tehát elszakadt saját hazájától, természetes erőforrásaitól, a messzi Ennsburgban maradt királyától; minden oldalról a mieink vették körül.

Úgy járt, mint Dáriusz serege Szkítiában. ***Czakó Gábor***